

[Poul Møller.]

kal, man skulle have — og siden da gik af-holdsbevægelsen rask tilbage.

Til finansministeren vil jeg gerne sige, at han jo har ret i, at selve systemet er galt. Et system med en progressiv beskatning kræver en ajourføring år for år. Det, der er galt med systemet, er ikke skattefradragsretten, men progressionen. Jeg siger ikke, at vi kan undvære progressionen, men et progressivt system medfører, at man må regulere progressionssatserne år efter år. Ser vi på den periode fra 1962, hvor vi ikke har reguleret progressionssatserne, har der vel været omkring 10 pct.s stigning i afgifter, i indkomster og i priser årlig, og det giver for disse 5 år en samlet stigning på 61 pct. Det vil sige, at en indtægt på 15.000 kr. i 1962, da vi sidst fastsatte progressionsskalaen, svarer til en indtægt på 24.150 kr. i dag, uden at skatteevnen er steget, uden at købekraften er steget. Det er her, fejlen ligger, at man ikke har fået midler til og ikke har haft muligheder for at regulere progressionsskalaen.

Jeg takker statsministeren for den venlighed, hvormed han har modtaget mit dagsordensforslag og den tanke, der ligger bag. Jeg kunne naturligvis nok mærke på finansministeren, at han krympede sig gevaldigt ved det — det vidste jeg jo at han ville — men han kom dog hjem til sidst, han kom dog frem til den konklusion, som jeg synes det er vigtigt at få frem ved disse forhandlinger, at vi alle må enes om, at vi — uden hensyn til, hvordan det går med en skattereform i det kommende folketingsår — ikke kan fortsætte med den kraftige beskatning af indkomststigningerne, der finder sted i øjeblikket.

Det er klart, at en finansminister må tage mange forhold i betragtning. Jeg ved godt, at det ikke er gratis, men jeg ved også godt, at en indførelse af kildeskatten, en løsning af problemet ad den vej, heller ikke ville være gratis. Hvis der skal afleveres 7 milliarder kr. af borgerne i direkte skatter, så skal de afleveres, hvad enten vi har kildeskat, eller vi har det nuværende skattesystem.

Derfor giver det ikke nogen løsning på problemet, og jeg synes derfor, vi skal se realistisk på det. Det vil være værdifuldt i alle tilfælde nu at få en løsning, omend den kun bliver midlertidig, på hele dette

spørgsmål, og jeg takker derfor for den tilslutning, der har været til tanken i mit dagsordensforslag.

Vi kan naturligvis ikke stemme for det ændringsforslag, som hr. Aksel Larsen har stillet; det vil næppe overraske ham.

Hr. Peter Nielsen stillede et andet ændringsforslag til mit dagsordensforslag, idet han ville indføje, at regeringen skulle også have lejlighed „til at overveje alle problemer i forbindelse“ med en mildning af beskatningen af indkomststigninger. Det er klart, at når folketinget opfordrer regeringen til med virkning fra det førstkommende skatteår at udarbejde og fremsætte lovforslag, der mildner beskatningen af indkomststigningerne, så ville det da aldrig falde mit parti ind at forbyde regeringen samtidig at overveje de problemer, der er i forbindelse med udarbejdelsen af et sådant forslag. Det ligger i sagens natur, at regeringen må overveje de problemer, der er i forbindelse med udarbejdelse og fremsættelse af forslag, og da jeg betragter det som en selvfølge, at regeringen overvejer de lovforslag, den agter at fremsætte, har jeg ikke noget imod at stemme for dette ændringsforslag og er i og for sig glad for, at hr. Peter Nielsen igennem denne deltagelse i inflationen med hensyn til dagsordensforslag har været med til at samle et stort flertal i dette ting om det, som i dag, synes jeg, kan blive det afgørende resultat af denne åbningsdebat, at folketinget giver skatteborgerne tilsagn om, at en gentagelse af det, vi oplevede i sommer med det såkaldte skattechok, ikke skal forekomme til næste år.

Baunsgaard: Også jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for den svartale, vi fik, selv om jeg ikke kan erklære mig fuldstændig tilfredsstillet i henseende til at have fået svar på alle de, synes jeg, relevante spørgsmål, der blev rejst — heller ikke alle de spørgsmål, der blev rejst fra min side.

Den højtærede statsminister refererede et lille afsnit af sin tale i Strasbourg og sagde, at når man havde hørt det, ville man formentlig erkende, at man fra visse sider havde været lidt for hård i sin kritik af statsministerens tale eller af regeringens adfærdsmønster på det sidste. Det er jeg oprigtigt ked af ikke at kunne give stats-